

Mördarens hämnd

Prolog

Jag vaknar en tidig morgon och märker att huset är tyst. Bara jag och mamma bor här, men mamma brukar alltid göra massor med ljud i köket. Det har aldrig varit så här tyst i mitt hem. Jag känner en känsla som liknar ångest men jag vågar inte bekräfta den. Jag går in i sovrummet och plötsligt hör jag mitt hjärta upp till öronen. Jag ser mamma stilla och hör inga andetag. På det vita täcket står det i blod:

Jag kommer efter dig.

Jag förstår alla bitarna i mitt huvud som faller på plats. Men jag förstår innerst inne att det var rättvist. Jag styr inte mig själv när jag tar telefonen och ringer 112 och hör polisen i andra änden och säger min mamma Kristina ligger död på Ingeborgsvägen 8.

Kapitel 1

Jag hör polisen komma. Medan jag hör stegen i trappen ångrar jag mig. Jag tillfredställer bara honom i hans önskningar med att få uppmärksamhet och göra alla rädsla så han kan härska. Men det jag är mest rädd för är mig själv. Att låta min pappa behandla mig som den svarta fläcken på den vita mattan. Men är det sant är det mitt fel att mamma och pappa skilde sig och att jag tar deras tid och att den enda vännen jag haft dog. Även om jag vet att detta är sant så är det svårt. Dom gångerna jag inte har kunnat hjälpa alla när jag har tänkt att jag måste ta itu med i mina egna. Vad har jag gjort som inte har blivit till problem? Är jag ett ego eller har jag ingen självkänsla? Om jag skulle ta itu med mina problem skulle jag veta för mycket och höras för mycket, då blir det bara problem. Min mamma var min stabilitet nu har jag bara mig själv som jag inte ens känner mig trygg i, var får mitt hjärta plats? Okej jag är populär men var gör det? Det dom ser är ju inte mig utan den coola Cindy. Jag får komplimanger för mitt yttre med aldrig det inre som jag lever i. Men om jag hade ägnat tid till att plugga hade jag varit den svarta fläcken igen i den här staden.

Men den svarta fläcken är ju den vita i mitt huvud. Normer är det jag lever i som syns verkligheten stämmer inte med det som syns. Men om mitt inre hade stämt med yttre hade andra sagt att man inte ska ändra på sig själv och vara den man är. Men vilka av mitt yttres vänner hade ställt upp för det inre. Skulle jag kunna leva med att inte veta om jag dödat den enda vän som var där i alla lägen där för mig. Jag kan fortfarande se klipporna han dog. Han finns i mitt hjärta men inte mig själv. Jag hör polisens knackning. Jag låser upp dörren och stänger mitt inre. Jag hör polisen säga:

-Vi har hört om ett mord här och vi vill gärna veta om allt du har gjort igår och anledningen till mordet som hänt och vart du ska ta vägen.

Jag förklarar men hör inte mig själv. Det enda jag uppfattar är att jag är väldigt ärlig och att jag berättar om pappas närmsta vän som hade en son som dog och jag berättar till klipporna och sen blir det svart... Jag berättar om hämden från mördaren och sen ber jag dom att gå in i sovrummet dom kollar fingeravtryck och tar blodet för att kolla DNA och sen... Ska dom bara lämna mig kvar. Dom tar polisbilen och frågar om jag har några släktingar och jag säger att jag har en moster(Vad som helst är bättre en att vara hos mördarens kompis min pappa). Dom kör mig till min moster och poliserna förklarar för min moster att hennes syster har dött. Hon blir jätte ledsen och för mig känns det jobbigt att jag har skulden till detta (för jag vet att jag ensam är skyldig till allting som har hänt). Jag tog med necessär och andra saker och gör mina kvälls sysslor sen läger jag mig i sängen allting har gått så fort och jag har inte ätit något på hela dan. Jag kan inte sova. Allting har gott så fort det känns som att någonting gnager i mig inne från men den känslan bort. Men innerst inne vet jag redan svaret på alla mina frågor. Jag vet aldrig när pappa får reda på det och att jag måste flytta hem till honom. Ifall man någon gång aldrig blir älskad hur vet man då hur man älskar? Hur många personer kan älska någon som aldrig älskar tillbaka. Jag kan inte läsa av människor då är det lättare och bli utnyttjad.

Det är det jag är rädd för att börja tro på alla ord som pappa säger om hur dum min mamma var och hur bra det var att hon dog. När det var hon som var min skydds ängel som gjorde att jag orkade med detta liv. Jag försöker ta min hand och kväva mig men den vägrar att resa sig men då förstår jag att det är lika svårt att leva som att dö. Sen faller jag i djup sömn.

Jag vaknar upp och ser en klippa. Jag springer snabbare än vinden solljuset speglas i mina ögon och gräset blänker jag känner en trygghet. Värmen är ljuvlig och blommorna är färgstarkare än någonsin. Desto mer jag springer desto mörkare blir det mörkret som omger mig och jag faller, på botten av stupet ser jag kroppen och allt blir svart.

Jag vaknar med ett ryck. Jag inser att jag måste gå till skolan idag vad som än händer. Skolan har varit det som har gjort att jag glömmer bort vad som hänt och om jag missar den vet jag inte vad som kan hända. Jag lyckas av reflexer gå upp till frukosten. Jag försöker äta frukost men jag känner inga smaker jag känner bara nervositeten och hjärtat upp till öronen. När jag väl står vid skolan känns allting lugnt igen. Men skolan är som en symbol för all min stress ångest för jag önskar att jag kunde plugga men jag vill passa in. När jag kliver in i skolgården känns det som jag

kliver in i trygghet. I skolan är det livligt men stämningen är lugn och min klasskamrat Olivia kommer fram till mig och säger:

Snälla kan du hjälpa mig. Det är så störigt med allt ljud i klassrummet så jag kan inte koncentrera mig. Snälla Cindy, kan jag få skriva av dig på provet för vi sitter ändå bredvid varandra.

Det känns jättejobbigt, dom kommer ju märka om hon skriver av mig och tänk dessutom om jag har något fel då kan hon bara klaga på mig. Men jag vågar inte stå emot grupptrycket så jag säger ja.

Men någonting skriker inom mig. När jag går i korridoren känns som jag aldrig kan räcka till. I klassrummet står min lärare och suckar när jag kommer in och skäms för att jag inte vågar vara annorlunda. Jag skriver ibland fel på var tredje uppgift fast jag kan för att ibland klarar jag inte att stå emot att plugga.

När hon säger nu är det dags att förhöra provet känner jag mig väldigt nervös. Hon plockar fram papper, penna och suddi. Sen tar hon och vänder på timglaset. Jag börjar skriva och Olivia glor i min bok nu får jag chansen att skriva allt jag kan för annars får Olivia fel. Jag hinner klart på 5 min och får sitta och vänta för Olivia tar 45 min på sig att skriva. Sen kommer vi till engelska, ett av dom roligaste ämnena att lära sig ett språk är som att öppna en ny värld som gör att det inte blir så enformigt. Engelskläraren är min förebild, så inspirerande. Hon förstår min sits i livet och accepterar mig för den jag är.

Även om livet är jobbigt måste man se något ljust för annars kämpar man inte. För ingen vill dö, men situationen vill dö och det tar över.

När det är lunch stannar jag kvar och gör engelska grammatikläxan när ingen ser. Sen skyndar jag till lunchen och möter upp de andra "populära" tjejerna och vi går till maten. Jag kan inte få i mig något. Jag sätter mig och möts av blickar som är avundsjuka. Hur kan man vara avundsjuk på mig. Jag önskar att jag bara kunde ha en bas som är trygg så inte huset rasar hela tiden. Men jag vet inte vad dom andra går igenom i klassen heller för den delen. Alla försöker få kontakt med mig, jag bara ignorerar dom, men jag vet att det är fel, men jag orkar inte höra på alla andras problem. Jag har redan tunga axlar.

Jag önskar att hade vågat ta risken för att bli ensam för att kunna gå ut ur min bubbla och in i mig själv. Vissa gånger orkar jag ta itu med saker, men efter det orkar jag inget.

Tänk om jag skulle överleva detta, hade jag då orkat ta itu med det. Ingen älskar mig och jag förstår dem, det är också ett stort problem jag har för jag älskar inte ens denna person som säger detta. Jag är inte vacker, snäll och omtänksam som jag tycker om när andra är. Lunchen är slut och jag går tillbaka till klassrummet. Vi skall ha klassråd, jag sitter bara och lyssnar på alla förfärliga och klockrena kommentarer. Plötsligt säger min lärare:

Sitter du nu och drömmer i din egen värld. Jag måste prata med dig sen.

Jag vet inte varför men jag hör mina hjärtslag upp till öronen. Långsamt börjar mina ögon tona ner sig till svart. Men jag svimmar inte bara kan knappt röra mig. Nu skall de visa resultaten på proven. Jag skäms men jag vet inte varför men jag är född sån. Provet kommer in, jag märker att jag inte kan hålla in tårarna. Jag ser resultatet, jag får icke-godkänt fast med alla rätt. Du är skyldig till att den andra får skriva om sin läxa. Men Olivia får skriva om men hon kan som lägst få ett B även ifall hon skulle alla fel. Hon börjar gråta för då kommer inte hennes "kompisar" våga umgås med henne. Hon börjar gråta och jag känner skuld. Jag för söker hjälpa men jag räcker aldrig till. Snart är dagen slut. Jag hör min lärare säga att jag skall komma in i lärarrummet. Jag går in. Det känns som det går slowmotion men det bara för att jag inte orkar förstå vad som händer.

Jag går in och sätter mig på den svarta stolen som symboliserar något i mina ögon. Direkt när jag sätter mig börjar hon med att berätta:

Jag har blivit kontaktad av polisen om att din pappa vill att du skall bo hos honom. Polisen tycker att du har betett dig väldigt oansvarigt. Det stod i tidningen om den mördade mamman på Ingeborgsvägen 8. Det var ännu polisen kommer att hämta dig idag.

Något sprack inom mig. Mitt liv är det ens ett liv utan en plåga.

Jag ställer mig på skolgården ensam för alla har redan gått hem. Jag hör sirenerna och grips av panik. De kommer ut två korta, maffiga poliser med en blick som är kall och mörk. De kommer närmare och närmare. Jag försöker göra motstånd när dom släpar iväg mig. Jag försöker göra motstånd men jag märker att jag inte har kraften. De kör, men de känslor som skapas hoppas ingen människa att få uppleva.

När jag ringer på dörrklockan känns det som jag ringer min ångest. Vissa gånger flyter man, andra gånger går man upp på land.

Han öppnar dörren och jag skulle kunna spy av blicken. Men när allt är inne kommer det inte ut igen. Även fast livet inte blir som man vill borde det det väl inte vara ett liv utan en undergång.

Jag går in i den oisolerade lägenhet. Stor, men det fanns ett litet rum där det stod Cindy. Arean var säkert mindre än 6 meter. På längden var bara en meter större en min längd. Jag borstade tänderna på mitt eget rum och svalde tandkrämen. Jag la mig i "min" säng. Hela jag är sliten inte på utsidan men omvänd på insidan. Jag somnade.

När jag ser igen är det en mörk skrynkelig hand som tar tag i mig. Men handen känns inte utan hörs.

Jag vaknar och allt känns dött. Men mannen som bor här drar min dörr på vid gavel. Säger utan att känna:

Du får inte gå till skolan ditt monster. Andra skall inte få påverkas av din negativa energi.

Egentligen skulle jag sagt:

Really? Look at yourself.

Men jag märkte att det inte var läge för det. Dessutom hade jag nog inte orkat säga det. Att jag ska få vara isolerad i det här trånga rummet resten av mitt liv. Never ever. Denna dag ett liv. Men vad betyder ett liv? Mina känslor kanske inte har något med livet att göra. Något inom mig bultar något annat hat stannat. Men mitt ljus inom mig börjar ta slut på batteri. Det som han red visar om, är det sant? Finns det något som är sant? Han skall tydligen jobba. Vem gör utan att synas men finnas? Nu sitter jag här och fryser i mitt eget mörker. Säg bara att du förstår då förstår du bättre en dem som vill ha det förklarat.

Jag går in till köket för att ta frukost men jag får inte i mig något. Det känns jobbigt att ingen förstår mig och att ingen vet tyngden jag bär på. Denna lägenheten är inte mitt hem det är bara ett fängelse liksom livet.

Jag önskar att någon hade hjälpt mig att bära tyngden så det var mindre tungt. Finns det någon i denna värld som känner mitt inre. Kontrasten mellan längtan och ensamheten och längtan efter något som inte ens finns. Det normala vad är det mer en ett ord. Att kämpa i tystheten är som att skrika bland bergen.

Men livet innan kunde man hoppa över staketet nu snubblar man bara. Utan att se målsnöret. I skolan kanske det går rykten om att Cindy inte bryr sig om någon, tror inte att andra kan må dåligt och att man bara kan bryta mot skolplikten. Jag ser er mina klasskamrater men för att jag ska kunna rädda er måste jag först rädda mig själv.

Jag kan inte minnas hur det var innan. Även fast det bara var några dagar sen men jag minns jag allt det som hände det då. Min D-dag. Jag vet inte vad som är värst saknaden eller skammen. Saknad den går att leva med men skammen finns saknaden av försoning med sig själv. Skam skapar rykten som inte går att stoppa.

Men i min klass finns det alltid någon som blir utefrust för ingen vågar släppa in nya för då kanske de är tuffare än en själv. Det finns vissa som jag beundrar i min klass som orkar kämpa för att bara bli accepterade för de dom är. Men skulle jag bli accepterad av de andra om jag accepterade dem.

Dena dan är det något med som är speciellt med men jag vet vad. Jag går och sätter på radion i vardagsrummet. I bokhyllan står en gammal bok, den är dammig. Det står Cindy jag öppnar boken det är ett album när jag ser bilden slår mitt hjärta ett extra slag jag ser honom, mig och mamma. Jag märker att det rinner en tår ner för min kind. På radion spelar de min favoritlåt Photograph. På nästa sida ser jag mig själv i mammas famn, vi ler mot varandra som ingen annan kan göra. När jag tittar ner ser jag och min älskade katt som dog för fem år sedan. Tårarna slutar inte rinna jag önskar att mamma satt bredvid mig. Låten spelas om och om igen på radion.

När ser bilderna vet jag inte om det är glädje tårar eller om jag är ledsen. Det blir mörkare och mörkare ute.

Jag önskar att det aldrig hade blivit så här att han hade funnits så vi kunde hjälpa varandra. Min mamma jag kan inte uttrycka mig hur mycket jag önskar att hon fanns. Jag ser en bild på första gången jag fick måla ett riktigt konstverk. Även fast jag bara var 2 när det hände har jag aldrig känd något starkare kraft än då. Det här skulle jag vill säga till henne:

Du vet att vad som händer och det vet jag också men din kärlek kan jag inte leva utan. Utan att få höra orden som du alltid har sagt innan jag somnar. Du värdefull du kan kämpa lika fint som du målar din livs tavla. Du har alltid kunnat trassla ut dig hur mycket andra än virar runt dig. De orden är starkare än vad ondskan är. Det var min kraft i alla väder men utan den kraften är svårt att känna livs lust....

Jag slår upp sista sidan i boken. Där ser jag våra leenden innan det hände. Den lyckan jag kände då. Den friheten har jag aldrig känd igen. Jag minns känslan av att se hela staden och känna håret fladdra i vinden och hålla honom i handen. Värmen, tryggheten och känna att mår oftare bra än dåligt. Även fast jag hade en galen pappa hade jag en kraft en Sköld. Jag märker hur radions ljud blir tystare och tystare. Sen somnar jag.

Jag vaknar upp i drömmen ser jag ett mörkt land med människor som inte ser varandra. Det är dystert och jag trivs inte över huvudtaget men det känns ändå verkligt som min egen verklighet. Något är det med den dystra personen i mitten. Något i ögonen känner jag igen. Jag vill på något sätt hjälpa. Jag går ner långsamt det känns som en evighet. Stegen är tunga men kraft fulla. När jag är framme ser jag personen i ögonen. Plötsligt sprängs ögonen och alla andra människor där också. Men jag står bara kvar och det blir svart.

Jag vaknar och känner att jag inte orkar med det här. Jag tar albumet med mig. Jag går ut ur vardagsrummet och borstar tänderna och byter om. Sen låser jag upp dörren det känns bättre än någonsin. Jag galopperar ner för trapporna. Jag springer nästan in i dörren.

Jag låser upp dörren och springer snabbare än någonsin med ett leende på läpparna. Det känns som jag springer förbi hela mitt liv. Jag tar upp min telefon och spelar min favorit låt igen. Alla tankar som hinner gå igenom mig då det känns som jag hinner ifatt allt. Jag springer förbi dagis

och mammas lägenhet och allt annat som har betytt mycket för mig. Där jag ställde ut min första tavla. Allt rinner bara ner till hjärtat.

Jag ser min engelskalärare som ler mot mig. Hon sträcker ut armarna och jag springer in i hennes famn. Jag ser hur hennes ögon blänker och börjar gråta glädje tårar. Vi börjar skratta. Vi behöver inte säga något vi bara vet.

Sen fortsätter jag bara springa och ser hennes glädje av att se min lycka. Jag vet inte varför men även fast jag flyr så springer jag till något. Det känns som jag har pusslat klart även fast pusslet var fullt men det är klart. Det blir mörkare och mörkare ute men natten är stjärnklar.

Tänk alla stjärnor som finns och tänk alla minnen jag har. Tänk var alla har betydligt för mig för utan det andra hade inte nästa hänt.

Tänk om detta var min sista natt och om jag aldrig aldrig hade fått se alla igen.

I så fall vet jag vad jag vill säga. Vad har jag gjort för att få alla att må dåligt. Är det bara jag som kan göra fel?

Jag lägger mig ner på backen och tittar upp mot stjärnorna. Vill de att det skall bli så här?

Vad kunde jag ha gjort bättre än att inte lägga mig i. Jag tar huvudet på sned, tänk om någon av stjärnorna ändå hade kunnat hjälpa mig. Det känns som de är bredvid mig nu och värmer mig jag lägger albumet mot hjärtat och det värmer mig mer en en eld någonsin skulle kunna.

Jag ser en stjärna falla det betyder att man får önska sig något. Jag önskar bara en sak det är att de är med mig imorgon. Jag vet inte vad som händer imorgon men jag vet att det blir bra oavsett hur, som sagt det blir aldrig som man tänkt sig.

Hoppet om det blir bra går inte att döda lik som att det aldrig går att ta kunskap, bara att förneka den. Det som händer i ett liv behöver inte vara verklighet, för fantasi finns i livet men det är inte verklighet.

Kärlek måste det menas bara för ett ord är det då samma sak som handling?
Alla kan säga jag älskar dig men kan alla kombinera verklighet med ord?

Pappa sa till polisen att han älskade mig men stämmer det med verkligheten?

För han har alltid behandlat mig tvärtom och hur kan andra gå på det?

Poliser borde väl ta allting på stort allvar och man borde väl kunna se upp på dem istället för tvärt om.

Jag trycket albumet extra hårt mot hjärtat och stänger ögonlocken.

Nästa gång jag öppnar ögonen går jag långsamt på klippor, jag känner igen det men jag vet inte varför. Så där håller det på väldigt länge tills jag vaknar.

Jag reser mig upp. Det känns tungt men jag vet. Jag bara vet vad som ska hända. Platsen jag står på är vacker i den blå himlen och det gröna gräset. Trots detta känns det som ett mörker omsluter mig som snart hugger mig. Jag känner mig inte trött bara yr. Det är en stig framför mig.

Jag följer stigen. Solen bländar mig. De hörde min hjärtas kraft och besvarar den. Men jag vet att mörkret kan svälja solen fast det brinner efteråt.

Himlen börjar drar sig till grått. Plötsligt tar stigen slut, lik mitt liv.

Jag märker vad som ska hända. Jag ser klipporna i vitögat. Jag tar 3 steg sen ser jag det i verkligheten. Jag märker hur en tår rinner ner för min kind. Jag vet att han kommer. Jag orkar inte mer.

Jag vill bara få vara med honom. Jag känner hur mitt hår fladdrar i vinden den känslan har jag bara haft en gång innan. Även fast jag är svag har jag en kraft inuti det svaga. Jag tittar bort mot platsen. Jag kan höra mammas skratt. Långt inne så finns det alltid kvar. Om jag fick höra hennes ord igen skulle detta aldrig blivit så här. Det känns som alla band bara trasslar sig ännu mer nu.

Jag ser honom även fast jag inte ser honom så känner jag det. Jag kan känna hans finger mot avtryckaren. Jag orkar inte se honom i ansiktet men jag orkar säga det:

Gör det, gör slut på mig. Jag vet vad jag gjort och att jag förtjänar det som hänt mig.

Jag hör skottet från pistolen. Sen faller jag framåt, som han en gång gjorde. Jag släpper albumet men jag ser hur den sista sidan fladdrar mot märken.

Jag kommer aldrig att glömma den dagen, lik som att jag aldrig glömmer honom.